

Gud möjliggör en nystart

Lektion över 1 Mos 8–9

Holger Weiss

Pandemin har dramatiskt förändrat våra liv. Efter många år i relativ välmåga, fred och säkerhet verkar nu framtiden fullständigt osäker. I Tyskland är man väldigt orolig till följd av två "lockdowns" inom nästan ett och ett halvt år. Det gäller inte bara rädsla för en sjukdom som medicinen har varit ganska hjälplös inför trots alla framsteg, men i anslutning finns också en gnagande rädsla att man kan stå inför livets slut mycket fortare än man tidigare har tänkt. Den andra nedstängningen, som började i slutet av 2020, har ännu inte tagit slut. I månader har skolor, butiker och nästan allt som folk normalt nyttjar som något självklart varit stängda. Ingen vet hur många barn som blir efter i skolan när skolåret är slut, som praktiskt taget blev inställt. Många är rädda för restaurangernas fortsatta verksamhet, för affärer och företag. Hur många äktenskap hotas och går sönder, hur många söker skydd i beroenden eller rentav tar sina liv i förtvivlan, vem ska betala skulderna som följer av nedstängningen – alla dessa frågor som ingen kan svara på för tillfället. Och vad gör Gud? Han verkar vara tyst om allt detta. Kunde han inte ha förhindrat denna osägliga nöd?

Redan på Bibelns första sidor berättas om en katastrof som också drabbar hela världen. I själva verket var den mycket värre, för i syndafloden dog alla människor som levde på den tiden, utom Noa, hans hustru, hans söner och hans sondöttrar. I motsats till det har många som infekterades av Covid 19 tillsvidare blivit återställda, även om det har funnits många dödsfall på en del områden och man måste hantera en del smärtsamma förluster. Kritiska bibelkommentatorer har sagt att syndafloden i verkligheten bara var en lokal katastrof i området kring floderna Eufrat och Tigris. Men Bibeln lämnar inga tvivel om att katastrofen var en gudomlig dom över mänskligheten i vilken hela jorden översvämmades (jfr 1 Mos 7:19). Den bibeltrogne kommentatorn Georg Huntemann hänvisar på den här punkten till de välkända böckerna av John C. Whitcomb och Henry M. Morris. De visar att syndafloden var en världsvid katastrof och drar slutsatsen att översvämningarna också ledde till enorma hävningar av jordskorpan. Det här ger oss en uppfattning om hur överlevarna måste ha känt sig när de lämnade arken för att börja ett nytt liv i en fullständigt förändrad värld efter katastrofen. Av det som hände då och vad överlevarna upplevde med Gud i denna otrygga situation kan vi få mycken tröst, uppmuntran och ledning för vår nuvarande otrygga situation. Precis som Gud gjorde det möjligt för överlevarna att börja om kan vår egen nystart efter koronan lyckas om vi vänder oss till den sanne Guden och med tillit följer hans vägledning. Det är därför som jag med utgångspunkt i den bibliska skildringen vill tala om fem punkter som Gud ger oss här i hans ord för vår framtid i en förändrad värld:

Gud möjliggör en nystart –

- I. Gud ingriper för att vända om vår nöd (1 Mos 8:1–5)
- II. Gud vill leda oss på våra vägar (8:6–19)
- III. Gud gläds åt vår tacksamhet och välsignar oss (8:20–9:7)
- IV. Gud ser vår skygghet och uppmuntrar oss (9:8–17)
- V. Gud ser vår synd och frälser oss (9:18–29)

I. Gud ingriper för att vända om vår nöd (1 Mos 8:1–5)

”Men Gud tänkte på Noa och på alla vilda djur och alla boskapsdjur som var med honom i arken.” Så börjar den bibliska skildringen av nystarten efter syndaflo den. Är det inte märkligt? Jag menar, att vi människor tidvis behöver någon som friskar upp vårt minne. För vi är ibland mycket glömska. Hade Gud också glömt överlevarna i arken efter att världen fullständigt hade översvämmats i 150 dagar, omkring ett halvt år? Den sanne Guden är en allsmäktig och allvetande Gud. Han är inte en glömsk människa som är beroende av hjälpmedel för att komma ihåg. Nej, Noa och hans familj var inte bortglömda ens för en sekund under alla de dagar de tillbringade i arken på det stora havet som nu hade omfattat hela världen. Det hebreiska verbet *zkr* uttrycker, när det används om Gud, att Gud vänder sig till människan för att hjälpa henne och vända om hennes ångest. Därför sägs det senare om Rakel som fram till det hade lidit av barnlöshet: ”Men Gud tänkte på Rakel. Gud hörde henne och gjorde henne fruktsam” (1 Mos 30:22). Eller när Hanna, som också var ofruktsam, bad Herren om en son, upplevde ett mirakulöst svar på sin bön: ”Elkana låg med sin hustru Hanna, och Herren kom ihåg henne. Hanna blev havande och födde en son när tiden var inne. Hon gav honom namnet Samuel: ”För jag har bett Herren om honom” (1 Sam 1:19f).

Så upplever nu också Noa och de andra invånarna i arken hur Gud vänder sig till dem för att hjälpa dem och vända om deras nöd. Skaparen upprättar en nystart efter syndaflo den genom att ingripa med sin kraft och steg för steg göra den vidsträckta, ändlösa oceanen till en beboelig plats igen. För sitt syfte använde han sig av den naturliga processen avdunstning och absorption, men han förstärkte dem också på ett övernaturligt sätt. En särskild vind försnabbade avdunstningen. John Jeske drar slutsatsen att oceanbassängen blev lägre och därmed skedde också en massiv förändring av landområdena. Det förklarar hur de högsta bergen kom till och de fossilfynd man har gjort där. Inte heller arkens landning på Araratbergen i den sjunde månaden äger rum av en händelse, utan visar åter på Guds underbara omsorg. Han inte bara bevarade invånarna i arken under den tid när vattnet täckte hela jorden. Därefter valde han också en plats för landstigningen därifrån återbefolkningen av jorden kunde äga rum och människosläktet ånyo kunde utbreda sig på jorden.

I dag är det däremot mycket få människor som tror att det finns en personlig Gud som svarar på våra böner och som ingriper i sin skapelse på ett övernaturligt sätt. Ända sedan deismens tid på 1600–1700-talet är det många som inte mera tror på en personlig Gud som hör bön. Det är sant att människor tror att det finns en högre makt som står över mänskliga varelser. Men detta väsen uppenbarar sig inte och ingriper inte i människors liv. När naturalismen senare växte fram gjorde sig många av också med detta opersonliga, högre väsen. Efter det antar man ett slutet universum, i vilket allt strikt följer naturens lagar. Sedan det verkar inte under längre vara möjliga. Och världens uppkomst och människan förklaras med hjälp av slumpen och det naturliga urvalets princip (evolutionsteorin). Genom liberalismen kom denna världsåskådning också att genomsyra teologin och fann sina mest kända och inflytelserika representanter under 1900-talet i Rudolf Bultmann och hans studenter. Som ett resultat av deras vetenskapssyn förnekade de rentav att Jesus faktiskt hade uppstått kroppsligt, att under alls existerar, eller att man verkligen kan räkna med att få bönesvar.

Ingen vill på allvar förneka att våra liv bestäms av naturlagarna eller att vetenskaplig forskning har sin givna plats och också ger oss människor en massa hjälp. Men Bibeln

lär klart att Skaparen också gjorde en fundamental ordning av världen i början. Och han gav också människan i uppgift att lägga världen under sig (1 Mos 1:26). Därför är vetenskaplig forskning något grundläggande positivt och framsteg är en Guds välsignelse, särskilt medicinska framsteg. Självklart får vi och ska söka läkarhjälp när vi är sjuka. Men inte ens den skickligaste läkare och den mest avancerade medicinen kan hjälpa oss utan Guds välsignelse. Också här gäller följande: "Om inte Herren bygger huset bygger arbetarna förgäves. Om inte Herren vaktar staden vakar väktaren förgäves" (Ps 127:1). Den mest ambitiösa forskningen och de bästa förebyggande åtgärderna kommer inte att besegra koronan om Gud inte ger oss sin välsignelse att göra det. Men om han ingriper och vänder sig till oss med sin mäktiga hjälp kan pandemin besegras och en nystart kan lyckas. Bevisade Gud inte det efter syndafloden? Det betyder inte att vi borde bojkotta förebyggande åtgärder och demonisera medicinen. Rakt motsatt! Men framför allt ska vi vända oss till den levande Guden och be honom om hjälp. För det finns ingen gräns för hans makt och vishet. Och ändå har han ofta ingripit i våra liv för att hjälpa oss med våra behov.

II. Gud vill leda oss på våra vägar (1 Mos 8:6–19)

Som ett resultat av pandemin har många människor tvingats tillbringa långa perioder i karantän, antingen för att de själva testat positivt för Covid-19 eller för att de hade nära kontakt med andra som testat positivt. Dessutom har det varit strikta begränsningar som kontaktbegränsningar och utgångsförbud. Under den här tiden har många känt sig inlåsta. Nu har vi så småningom vant oss med att lämna våra fyra väggar igen. Ja, vi inser alla hur stressande den här situationen är för vårt psyke.

Hur måste då inte människorna i arken ha känt det, när de seglade i en skeppslignande låda på det väldiga världshavet? När Gud ingriper och sakta börjar tvinga tillbaka flodvattnen har de redan tillbringat mer än ett halvt år i arken. Ett halvt år med människor och djur i ett mycket begränsat utrymme. Hur skulle vi ha upplevt vår tillvaro inför sådana svåra förhållanden och utan att riktigt veta hur framtiden kommer att se ut? Och inte ens efter detta halvår är den svåra situationen över. Det tar ännu två och en halv månad efter att arken landat tills Noa kan se bergstopparna. Sex veckor senare sänder han ut en korp. Eftersom den inte återvänder kan han dra slutsatsen att avskrädet som floden lämnat efter sig är tillräckligt för att asätarna ska överleva utanför arken. När Noa sänder ut en duva en vecka senare kommer den tillbaka till arken. Det finns tydligen så mycket vatten kvar över jorden att den inte kan finna något ställe att vila på. Då duvan åter sänds ut sju dagar senare kommer den tillbaka med ett olivlöv. Nu kan Noa dra slutsatsen att träden har börjat växa. En vecka senare sänder Noa ut en annan duva. Den kommer inte tillbaka. Nu vet Noa att vattnet nästan helt måste ha dragit sig tillbaka.

Fastän Noa och hans familj nu har levt i arken i 285 dagar väntar han ännu en månad till innan han tar bort taket till arken. Nu kan han med egna ögon se att "jorden var alldeles torr". Nu blev det allt mera klart att inte allt var över och färdigt, utan att en nystart verkligen kunde inledas snart. Men hur är det möjligt att Noa tåligt stod ut så länge i en så tryckande och osäker situation? Hebreerbrevet vittnar: "I tron byggde Noa en ark i helig fruktan för att rädda sin familj, efter att Gud hade varnat honom för det som ännu ingen hade sett. Genom tron blev han världen till dom och ärvde den rättfärdighet som kommer av tro" (Hebr 11:7). Noa var precis lika fördärvad av synd

som alla andra människor som överlevde syndafloden. Men han trodde på Guds ord. Det var därför han byggde arken då ännu inte en droppe regn föll, och med sitt handlande utsatte sig själv för sina samtidas hån. Genom tron på den utlovade Frälsaren (1 Mos 3:15) fann Noa Guds förlåtelse för sina synder. Och han överlämnade tacksamt sitt liv åt Guds ledning. Så som han gick in i arken med sin familj på Guds befallning, och Gud själv stängde igen dörren till arken efter dem, så förblev de också i arken (trots att vattnet sjönk undan) till Gud själv sa till honom att lämna den. Noa litade på att Gud skulle ta hand om människor och djur i arken under denna tid, att han skulle ta hand om dem alla, och att Gud också visste bättre än människorna när den rätta tiden hade kommit att lämna arken. Och denna tro var inte förgäves. Trots svåra levnadsförhållanden gick ingen människa eller något djur förlorade. Människor och djur kunde till sist lämna räddningsfarkosten för att spridas ut på nytt över jorden (1 Mos 8:16f).

Som Noa sände ut fåglar och tog bort taket till arken för att se vad som hände, så följer vi mediebevakningen. Vi tar reda på incidensen, vaccinationer och order från regeringen. Allt är nödvändigt och hjälper oss att veta hur situationen utvecklas. Och ju mera vår situation förbättras, desto mer kan vi av hur Noa gjorde då, att Gud är i verksamhet och ingriper för att hjälpa oss och vända upp och ner på vår oro. Men därför är det viktigt att vi inte upphör med sådana observationer, utan alltid fäster våra ögon vid tron på Jesus, att vi litar på hans hjälp och följer hans ledning. Vi är precis som Noa, hans familj och alla människor som omkom i syndafloden syndiga människor som förtjänar Guds vrede och straffdom. Men vi känner inte endast som Noa till löftet att en frälsare ska komma en dag. Nya testamentet vittnar för oss att detta löfte har fullbordats genom Jesus, som frälste oss evigt genom sitt syndfria liv och sin ställföreträdande offerdöd på korset. Och han uppstod från de döda kroppsligt på tredje dagen och har regerat över hela universum som en allsmäktig kung sedan hans himmelfärd. Därför har vi genom tron på honom förlåtelse för alla våra synder och tar emot den nya livets gåva som inte tar slut med döden utan räcker i evighet. Och vi får redan nu stadigt lita på att han är med oss alla dagar för att hjälpa oss och leda oss på våra vägar. Vi kan vara helt förvissade om att han inte gör några misstag, utan leder och för allting på en god väg, fastän vi ofta inte förstår det. För Skriften säger: "Men vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut" (Rom 8:28).

III. Gud gläds åt vår tacksamhet och välsignar oss (8:20–9:7)

Efter nästan ett år och ett halvt års pandemi med många rädslor, strapatser, restriktioner av regeringar och andra tryckande faktorer längtar vi alla efter det "normala". Vi vill komma tillbaka till att leva våra liv, resa, utöva hobbyer eller träffa vänner och släktingar.

Hur måste inte Noa och hans familj ha känt det efter att efter en så lång tid till sist få möjlighet att lämna arken och djuren åter spreds ut över världen? De var säkert ivriga att återvända till ett " normalt liv ". Men innan Noa börjar gör han först något annat: han bygger ett altare. Där offerar han ett av vart slag av de rena djuren och fåglarna (sju par var gick in i arken) som ett offer åt Gud. Det hebreiska ordet *olah* betyder "brännoffer". Med sitt offer uttryckte Noa alltså det som senare symboliserades med brännoffer efter att Sinaiförbundet hade ingåtts enligt Guds ord. Det var det enda offret där hela djuret

brändes upp och uttryckte alltså en full överlåtelse till Gud. Noa var helt klart medveten om hur mycket de var skyldiga Gud: han hade nådigt räddat Noa och hans familj från syndafloedens dom och gav dem nu möjligheten att börja om. Med offret ville Noa tacka Gud för detta stora under och visa honom att han också ville styra sitt liv i full underkastelse för Gud i framtiden.

Gud var nöjd med hans tacksamhet och gav den härliga löftet att årstidernas växlingar i framtiden inte skulle avbrytas av någon så ödeläggande straffdom igen, fastän människorna inte hade förändrats och följaktligen faktiskt förtjänar en sådan straffdom. Sedan syndafallet har människans natur, fördärvad av synden, gått i arv från föräldrar till barn. Därför att "hennes hjärtas tankar är onda ända från ungdomen" (1 Mos 8:21). Av naturen är alla människor skilda från Gud genom synden. Vi älskar inte Gud, bryr oss inte om honom, ber inte (utom i stor fara) och styr våra liv utan honom i vår egen riktning. Ändå är Gud precis invid oss. Han vandrar med oss och ser oss på våra gudlösa vägar. Och ändå håller han sitt löfte ända till denna dag, det som han gav efter syndafloeden: mänskligheten har inte fördärvats igen genom en så ödeläggande dom. Också i pandemin har årstidernas växlingar fortsatt. Och har inte vi, likt Noa och hans familj, många orsaker till tacksamhet?

Gud har bevarat oss så att inte så många människor dött i sjukdomen, utan blivit friska igen. Vi räknar det som hans förtjänst att vacciner har hittats, att vi har haft allt vi verkligen behöver för att leva kvar till slutet, att vi alltid kunnat fortsätta trots alla strapatser och vi, till exempel, har sommarkurser igen i år trots pandemin (fast de hålls i en annorlunda form). Och av nåd vill han förlåta oss i Jesus Kristus, inte bara vår otacksamhet, vårt knotande mot hans ledning och alla andra synder. Den uppståndne Herren är också nära oss varje dag för att välsigna oss, skydda oss i fara, och hjälpa oss i alla prövningar. Så som Gud gjorde det möjligt för människor att börja om i en helt och hållet förändrad värld med okända omständigheter och förhållanden efter syndafloeden kan och vill den uppståndne Herren också i dag försäkra oss att nystarten efter pandemin och återkomsten till det "normala" också ska lyckas för oss. Det är väsentligt att vi också är beredda att lita på honom och att leva ett liv i tacksam överlåtelse. Men här ser vi också hur svaga vi människor är och hur lite vi kan göra något på egen hand. Hur gott att den Heliga Skrift gör ett fjärde faktum klart för oss här:

IV. Gud ser vår skygghet och uppmuntrar oss (1 Mos 9:8–17)

Guds välsignande ord var redan en obeskrivlig uppmuntran för de överlevande från syndafloeden. Trots allt var upprepningen av skapelsens välsignelse "var fruktsamma och föröka er" inte bara en "from önskan". Guds välsignelse var faktiskt det som gjorde det möjligt för Noas familj att utföra Guds plan och återbefolka jorden. Dessutom skyddade Gud människorna genom att försäkra att djuren här efter är rädda för människorna. Annars kunde det betydligt större antalet djur lätt ha åstadkommit utrotning av människosläktet. Gud gör det nu också rätt att för människorna att äta kött. Vi behöver ändå inte nödvändigtvis dra slutsatsen av det här att folket före syndafloeden alla var vegetarianer. Skriften säger inte det på något ställe, snarare verkar utsagor som 1 Mos 3:21 och 4:2–4 tala emot det. Och begränsningen som här ges först, att inget kött ska ätas med blodet i djuret, är helt tydligt inte en bindande lag i det nya förbundet (jfr Kol 2:16). Det faktum att Gud dessutom också skyddar människor från våld från deras medmänniskor (v 6) gör det klart att statens auktoritet också är en del av den gudomliga

välsignelse som överlevarna från syndafloden mottar av Gud. Nya testamentet lär oss också att Gud ger oss en statlig auktoritet för att upprätthålla lag och ordning och för att göra det möjligt för människorna att samexistera. Och trots all berättigad kritik av maktthavarnas handlingar och all förståelig förbittring mot myndigheternas restriktioner borde också vi bli påmind om att auktoriteterna är en välsignelse från Gud som ger oss många goda ting och för vilka vi ska vara tacksamma.

Men varför gör Gud också ett förbund med Noa och ger förbundet regnbågens tecken? Skulle inte dessa välsignelseord ha räckt till? Låt oss betänka hur ängsliga och skygga dessa överlevare av syndafloden var: hur djup chocken måste ha varit hos dem efter alla upplevelser under det året! Allt som omgav dem var mångfaldiga vittnesbörd om dom, fördärv och tillintetgörande. Nu förväntades de bygga en ny tillvaro i en förstörd värld i helt nya omständigheter och förändrade klimafförhållanden. Hur enorm måste inte världen ha förefallit dem om det inte fanns fler än åtta personer där! Gud visste att dessa skygga och sköra skapelser behövde all uppmuntran han kunde ge dem. Så Gud gav dem inte bara sina härliga löften, utan han gick också in i ett förbund med mänskligheten och gav som synlig bekräftelse regnbågens tecken. Och detta tecken är inte bara en bekräftelse för oss fram till denna dag hur trofast Gud är när han håller sina löften. Han ingick också sitt förbund med oss i dopet. När han ger oss vår Frälsares sanna kropp och blod i den heliga nattvarden i, med och under bröd och vin, bekräftar han för oss personligen att han har förlåtit oss alla våra synder och accepterat oss som sina återlösta barn. Och han ger oss sina härliga löften i Skriften att han är med oss alla dagar, att han hör när vi ber till honom, och att han också ingriper i våra liv med sin kraft för att hjälpa oss och skydda oss. Ja, med hans hjälp kan och ska en nystart efter pandemin och ett återvändande till "det normala" lyckas. Genom den uppståndne, levande Jesus Kristus får vårt hela liv en underbar mening och ett härligt syfte. För till sist visar oss Den Heliga Skrift också:

V. Gud ser vår synd och frälser oss (9:18–29)

Bibeltolkare har olika syn på hur vi ska bedöma Noas handlingar efter syndafloden. Exempelvis säger Hans Möller apologetiskt att Noa inte kan skyllas för sin dryckenskap, eftersom han ännu inte kände till de berusande effekterna av vin. Det kan mycket väl vara så. Ändå förblir det ett faktum att Noa missbrukade en av Guds gåvor, dvs vinet, genom att dricka omåttligt och han vanärade Gud i slutändan genom det faktum att han låg naken i sitt tält, totalt berusad. Redan här på Bibelns första blad blir det alltså klart vilka ödesdigra konsekvenser det kan få när människor tillåter sig att frestas av Satan med att missbruka alkohol i stället för att använda denna goda Guds gåva tacksamt och måttligt med ansvar inför honom.

Därför är Noa precis lika mycket en syndare som vi alla är inför Gud och lever av naturen förtjänta av hans vrede. Men Noa blev frälst av tro. Och han ångrade också efteråt sin synd och gjorde betydande förutsägelser om framtiden, fylld med Helig Ande. Så förutsåg han att den vulgära sensualitet som hans son Ham visade skulle bli mycket mera tydlig i det moraliska fördärvet hos hans efterkommande, kananeerna. Därför skulle de falla under Guds förbannelse. Men Noa kunde också förkunna att löftets linje skulle fortsätta med Sem. Från hans efterkommande skulle en dag komma den utlovade Frälsaren som skulle återlösa det syndfulla mänskosläktet med sin härliga seger över den sataniska ormen (jfr 1 Mos 3:15). Och Noa visste också redan att Jafets

efterkommande skulle bo i Sems hyddor, alltså att också hedningarna en dag skulle få del i den frälsning som utlovats till Sems efterkommande.

I Nya testamentet får vi lära oss att allt detta fullbordades genom Jesus Kristus. Eftersom han försonade oss med Gud genom sitt syndfria liv och sin oskyldiga död på korset kan vi nu, som Noa, få förlåtelse för våra synder och finna evig frälsning. Och eftersom Jesus också uppstod från de döda på tredje dagen och ännu regerar i dag som Allsmäktig Kung, behöver vi inte förtvivla ens i dessa svåra tider av pandemi. Han är med oss varje dag, leder oss på våra vägar, och har en god plan för våra liv. Vi är redan skyldiga honom utesägligt mycket. Och med hans hjälp kan också nystarten efter pandemin och återvändandet till "det normala" lyckas. Som den allsmäktige kungen leder och styr han allting som händer i denna värld. Och han leder oss enligt sin plan på vår väg genom livet. Han känner framtiden och vet också när den rätta tiden har kommit för att ingripa och vända vår oro till glädje.

En dag ska han synligt komma åter i makt och härlighet. Då måste alla människor träda fram inför Guds domstol för att göra räkenskap för sina liv. Och ingen enda kommer att klara av att stå där på egen hand, just för att vi alla är syndiga människor, även om vi förefaller att leva ordentligt och verkar göra en massa gott i våra medmänniskors ögon. Det är därför Gud använder just sådana händelser som en pandemi för att få oss människor att reflektera. Har inte Covid-19 fått oss att inse att vi människor inte har allt under kontroll, att vi alla kan dö mycket förr än vi hittills har tänkt, och att vi alla ska möta den väsentliga frågan vad som ska hända oss sedan? Som troende kristna lever vi i den härliga vissheten att vi är frälsta av Jesus och ska få leva med honom i evig härlighet när våra liv i denna värld tar slut. Men i våra länder finns det många människor som lever utan denna visshet, eftersom de ännu inte har hört de goda nyheterna om frälsning genom Jesus Kristus. De har kanske helt enkelt förträngt varje tanke på att dö tills nu. Men det är inte så lätt nu, eftersom pandemin kan träffa vem som helst. Kanske kommer någon att ryckas bort från livet snabbare än men tidigare har antagit, eftersom man är ung och frisk och har levt i fred och välstånd. Inser vi att Jesus kanske vill att vi ska använda oss av denna pandemi för att få folk att tänka och att verka för ett andligt uppvaknande i våra länder?

Hur som helst borde vi vara medvetna om att människor börjar fundera på sådana ting som ett resultat av strapatser och söker svar på frågor som inte längre kan förtigas. Och vi borde vara färdiga att ge dem svar. Vi har kallats på nytt för att dela de goda nyheterna om Jesus Kristus, som inte endast ser vår synd, utan också kan frälsa oss och vill frälsa oss. För han älskar oss mänskliga varelser och vill inte att vi ska gå förlorade, utan att "alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen" (1 Tim 2:4). Och han vill också leda oss genom den Helige Ande och ge oss de rätta orden om vi är villiga att vittna om vår tro och leda andra till Jesus. Hur bra är det inte att vi har möjlighet genom våra sommarkurser att stärka varandra och uppmuntra varandra i denna viktiga uppgift. Och låt oss också be med och för varandra att Herren Jesus ska hjälpa oss att vittna om de goda nyheterna om honom i denna tid med så stora behov, vilket fyller oss med verkligt hopp och kan ge oss stöd och inriktning särskilt i en så svår tid. Amen.